

Mon chien stupide
França, 2019
Direcció: Yvan Attal
Intèrprets: Yvan Attal, Charlotte Gainsbourg, Pascale Arbillot, Adèle Wismes, Sébastien Thiery, Ben Attal
Durada: 106 min.
Gènere: drama
Idioma: francès
Data d'estrena: 22/11/19

El batec d'una parella real en una de ficció

L'actor Yvan Attal va debutar com a director el 2001 amb «Ma femme est une actrice», on comparteix protagonisme amb Charlotte Gainsbourg, la seva parella a la vida real des que es van conèixer al rodatge d'«Aux yeux du monde», d'Éric Rochant, l'any 1991. A «Ma femme est une actrice», transferint cadascun els seus noms als personatges respectius, Attal interpreta un periodista esportiu casat amb una actriu encarnada per Gainsbourg. La parella viu un moment de crisi en què tant ell com ella se senten atrets per una altra persona. Passat aquest temps, havent actuat junts en altres films («Do not disturb» i «Ils se marièrent et eurent beaucoup d'enfants») dirigits per Attal, tornen a interpretar una parella en crisi a «Buenos principios», títol que substitueix l'original «Mon chien stupide» sense que el contingut faci entendre el perquè del canvi. En aquesta pel·lícula apareixen antigues imatges domèstiques de la filla dels mítics Serge Gainsbourg i Jane Birkin. Aquestes imatges il·lustren la nostàlgia de la seva esposa per part d'un escriptor que, intervenint com a narrador, comença el relat amb el convenciment que la culpa de la seva impotència creativa i de la sensació depressiva de fracàs és dels quatre fills (Attal i Gainsbourg en tenen tres) i de la dona amb els quals conviu: el seu desig que marxin de la casa compartida es compleix, amb la participació fonamental d'un gos «estúpid» que entra inesperadament en aquest univers domèstic on s'hi sent ofegat, però aleshores l'home comprova que els somnis a vegades es fan realitat convertits en malsons.

El cas és que la irrupció d'unes imatges «reals» en la ficció no ha de fer pensar en l'apunt autobiogràfic d'una història (que, de fet, adapta una novel·la curta, «My dog stupid», de l'àcid escriptor nord-americà John Fante, traslladant, entre altres canvis que endolceixen l'original, l'ambientació de la Califòrnia dels anys 60 a un lloc de costa de la França actual) o en el fet que Attal i Gainsbourg vulguin conjurar-hi els «dimonis» de

la seva relació; però aporta una intimitat que contribueix a la mutació d'una comèdia francesa que apunta maneres barroeres (amb una sèrie d'acudits sobre les tendències homosexuals del gos «okupa», que també suposen un canvi respecte l'original en què l'animal se sent atret per una porqueta) en una mena de comèdia malenconiosa de «remarriage» en què un home egocèntric vol recuperar la dona a la qual estima més del que es pensava. És així que la pel·lícula sembla decantar-se cap al qüestionament contemporani de la masculinitat, malgrat que és possible considerar que hi roman una certa auto-complaença i auto-compassió del personatge, observat amb prou condescendència pel seu intèrpret i director del film.

A banda del fet que Attal es concedeix el protagonisme, s'ha de remarcar que la participació de la seva parella és una excel·lent elecció de «casting». La presència de Charlotte Gainsbourg millora qualsevol escena i, a més, es va fent perceptible una química entre els dos actors que no s'ha de donar per feta i que precisament és interessant perquè no es fa immediatament evident. És així que, entre les seqüències del film, en destaca una en què, sota els efectes de la marihuana, Henri i Cecile (els noms dels personatges) evoquen moments bells de la seva relació en contrast amb el seu moment de crisi. S'hi percep una complicitat que també fa sentir el batec de l'experiència real en la ficció. I una altra cosa: en aquest «film familiar» es descobreix que la nissaga d'actors continua amb Ben Attal, que interpreta el fill que subministra la marihuana als personatges que encarnen els seus pares.

Imma Merino
Col·lectiu de crítics de cinema de Girona